

Jitka (Schonbachová) Lišková

Rok 2015

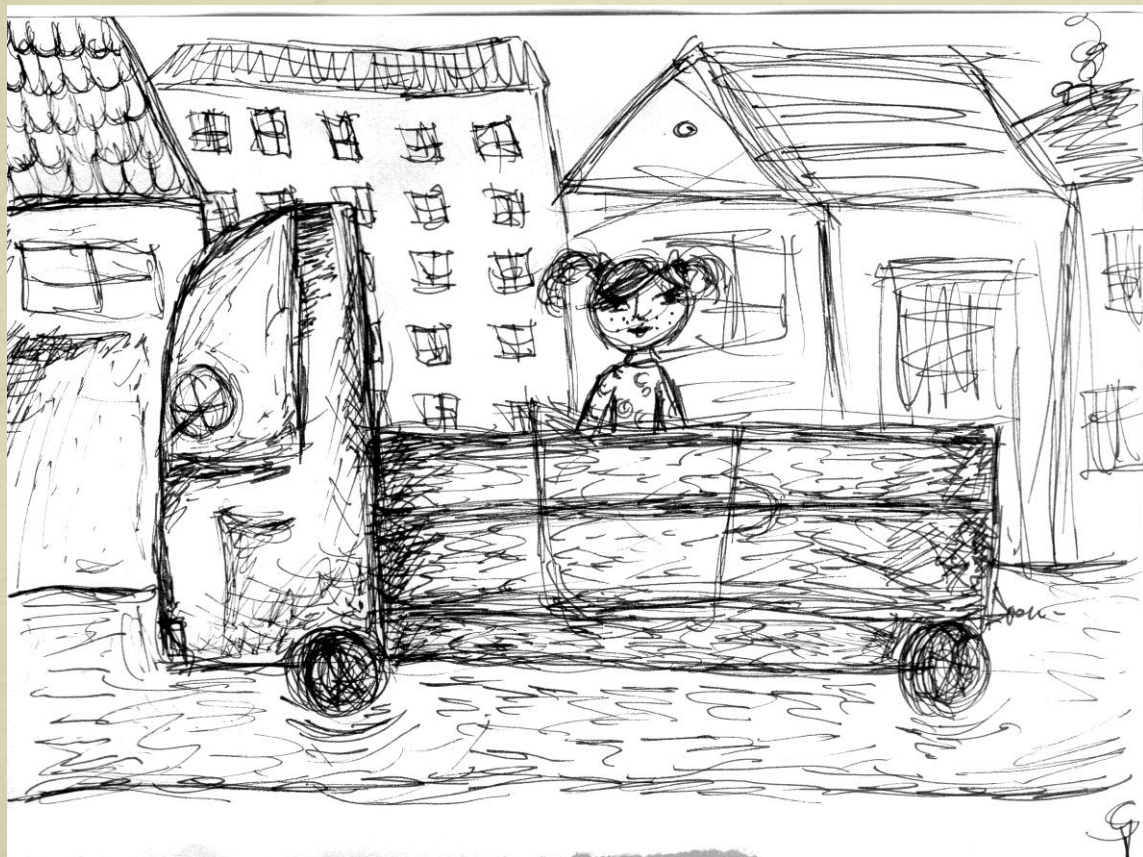
Narodila se se 12.7.1940 v Černovicích
u Tábora.

Tatínek byl zahradník, maminka tesala
do kamene, později se také vyučila
zahradnicí.

Vzpomínka na válku.

Sestra Lída ji posadila na sovětský vůz,
přímo ho hrnce s kolomazí. .

Celý příběh se točí kolem továrny na výrobu koženého zboží Jitčinych strýců Rudolfa a Václava Schonbachových.

22.04.2015

△ 20. století

◁ 21. století

Práce v továrně

Rudolf Schonbach

Základní školu Jitka navštěvovala v Černovicích.

„Štěstí národa záleží v dobrém vychování mládeže.“

ZŠ
Černovice

Únor 1948 patří
k nejdůležitějším
mezníkům našich dějin.

Komunisté získali veškerou
moc ve státě, nastolili
totalitní režim.

Výsledkem jejich politiky
byl převod soukromého
majetku do státního
vlastnictví.

**Pro malou Jitku bylo
v této době důležitější,
že se začala stavět nová,
moderní budova školy.**

1948

1948

*Idea komunismu:
„Všechno je všech!“*

Znárodnění je proces, kdy stát násilně přebírá majetek proti vůli vlastníků nebo dokonce bez jejich vědomí.

Takto byla znárodněna i Schonbachova továrna.

Jaro 1948

Útěk!

Před velikonočními prázdninami roku 1948 utekli Jitčini strýci do Jižní Ameriky.

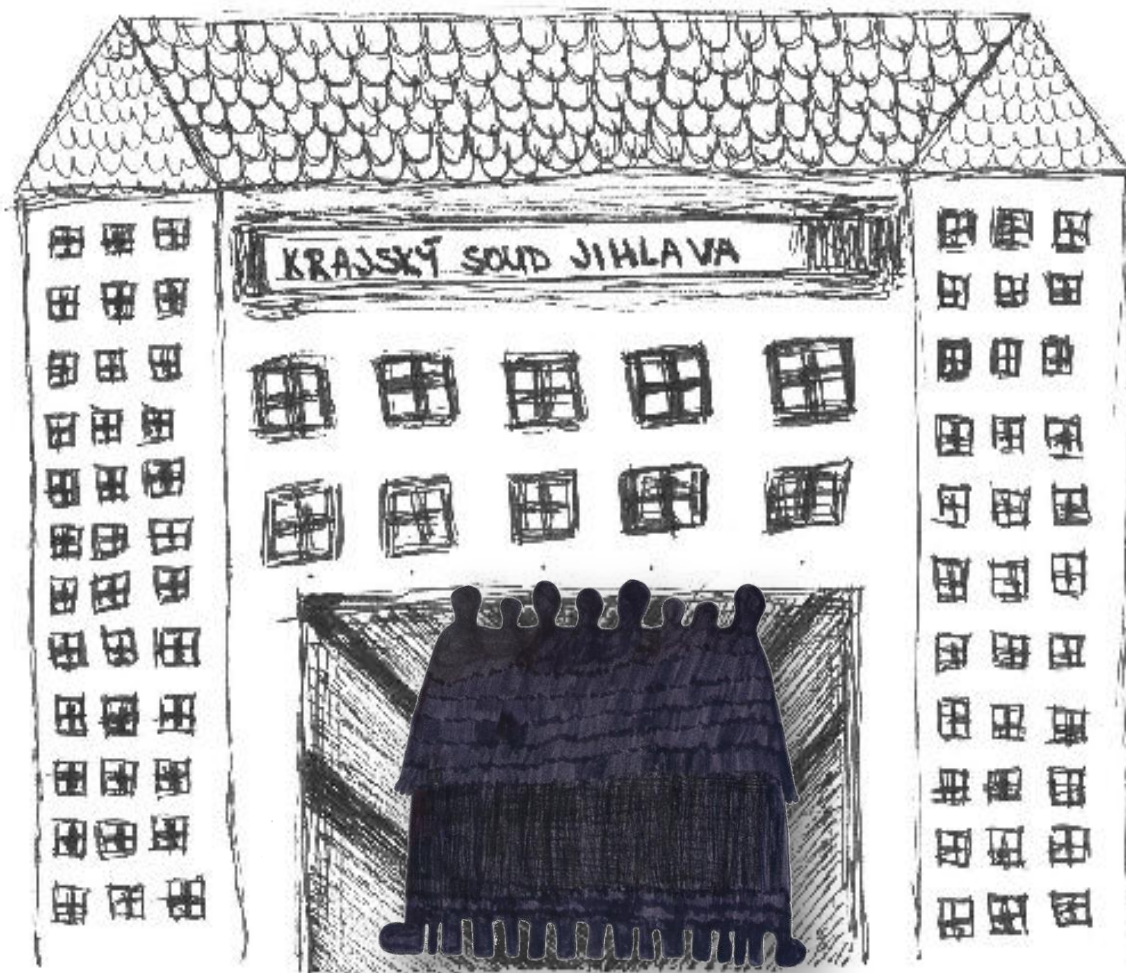

Po ZŠ vystudovala učiliště v Kouřimi (1954 – 1956) a pokračovala Mistrovskou zahradní školou v Krči (1957 – 1959).

Tehdy do jejího života vstoupila krutá realita období 50. let a to v podobě politických procesů.

1957

Života celé rodiny se dotklo příbuzenství s majiteli továrny Schonbach.

Soud s Jitčinou rodinou začal na podzim r. 1957.

T 1/56

426

Rozsudek.

Jménem republiky.

Lidový soud v Kamenici nad Lipou rozhodl dne 7. února 1958 v hlavním líčení za účasti JUDr. Josefa Silbana, jako předsedy, Bohumíra Vacíka a Josefa Klouzála, jako soudců z lidu, t a k - t o :

Obžalovaní

1/. Ludvík Schönbach,

nar. 30. 7. 1901 v Černovicích u Tábora, společník majitele továrny nyní důchodce, posledně bytem v Černovicích čp. 281, t. 8. ve vazbě věznice č. 1 v Jihlavě,

2/. Jarmila Schönbachová,

nar. 27. 4. 1906 v Hřivčicích, okres Louny, manželka společníka majitele továrny, v domácnosti, posledně bytem v Černovicích čp. 281, t. 8. ve vazbě věznice č. 1 v Jihlavě,

3/. Jitka Schönbachová,

nar. 7. 2. 1918 v Příbrami, vdova po spolujitelu továrny, nyní v domácnosti v Černovicích čp. 75, t. 8. ve vazbě věznice č. 1 v Jihlavě

4/. Karel Schönbach,

nar. 20. 12. 1898 v Bukurešti, v Rumunsku, bratr bývalých továrníků, nyní důchodce v Chrudimi, Slovenská 404, t. 8. ve vazbě věznice č. 1 v Jihlavě,

5/. Otakar Schönbach,

nar. 9. 11. 1899 v Černovicích u Tábora, samostatný zadržník, bytem tamtéž čp. 292,

6/. Antonín Hrdlička,

nar. 23. 6. 1901 v Černovicích, dříve samostatný zemědělec o výměře 26ha, t. 8. předseda ZSD v Černovicích čp. 34,

V prvním kole byli všichni nejprve odsouzeni k nižším trestům, ale poté jim tresty zvýšily. Jitčin otec dostal 6 měsíců nepodmíněně.

7/. Josef Držata

ukrýval ve svém domě čp. 55 v Tolči pro Jarmilu a Ludvíka Schönbachovy asi od roku 1948 do října 1957 - 40 kusů diplomatů v celkové hodnotě 3.300 Kčs, ač věděl, že toto zboží je ukrýváno ze spekulacních důvodů,

8/. Leopold Mareš

ukrýval ve svém domě v Kardašově Řečici pro Ludvíka a Jarmilu Schönbachovy po dobu asi 9 roků až do října 1957 - 66 kusů drobných aktovek v hodnotě asi 6.600 Kčs, ač věděl, že se jedná o zboží ukrývané ze spekulacních důvodů,

a že tak nekomu poskytli pomoc ke spáchání trestného činu spoulnice podle § 134-a odst. 1 tr. z.,

9/. Jaroš Chudoba

asi od roku 1948 nejméně do listopadu 1950 v Černovicích a jinde pomáhal Ludvíku a Jarmile Schönbachovým v jejich trestné činnosti tím, že jim převážel část poschovávaného zboží a že tak umylně poskytl pomoc ke spáchání nekalého jednání, které mohlo ohrozití plynulé zásobování předměty potřeby aspoň u části obyvatelstva některého místa,

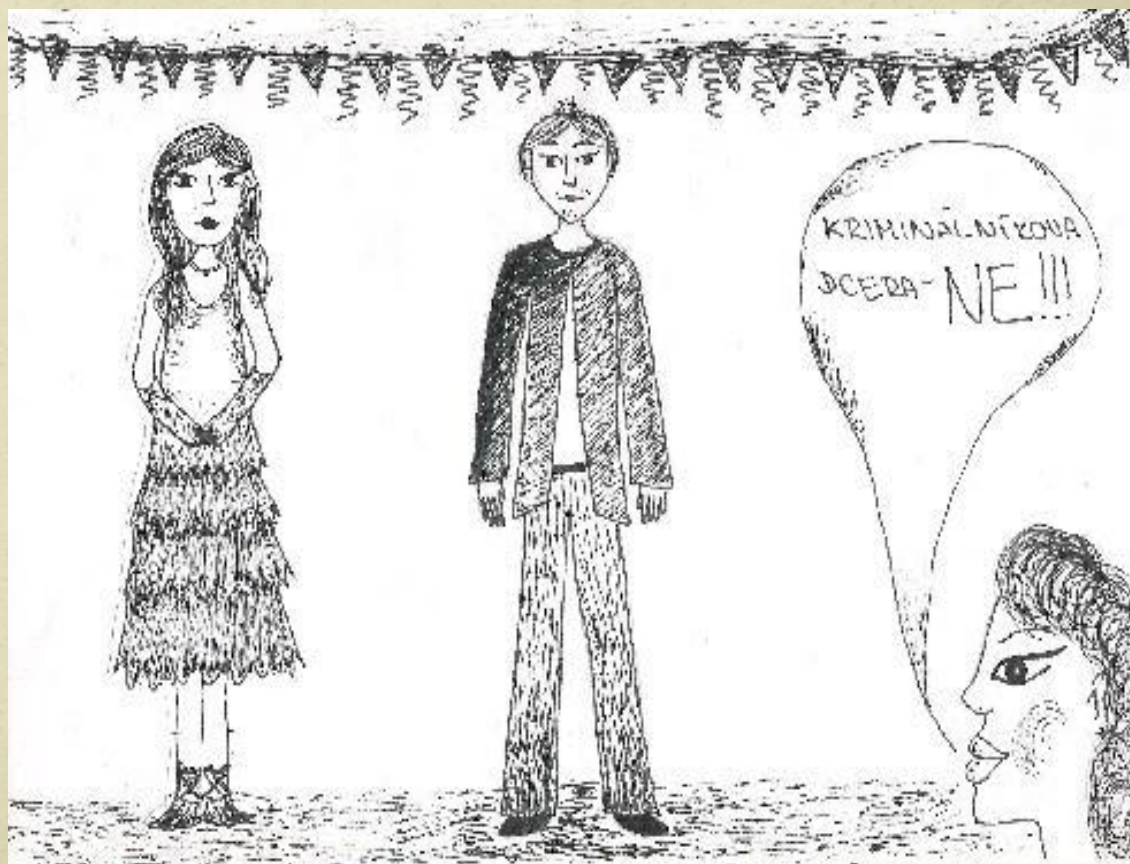
10. dubna 1958

*„Náš táta... zbylo hrozný
roztrpčení, celý život
poctivě pracoval, nic
z toho všeho neměl
a nakonec mu stačilo
jedině to, že se jmenoval
Schonbach, aby ho zavřeli
na půl roku.“*

Jitčini rodiče špatně snášeli fakt, že se k nim mnoho lidí obrátilo zády.

„To jsem taky byla jednou tancovat a přišel pro mě kluk. A pro něj přišla máma a ta povídá: „Přece nebudeš tancovat s kriminálníkovou dcerou.““

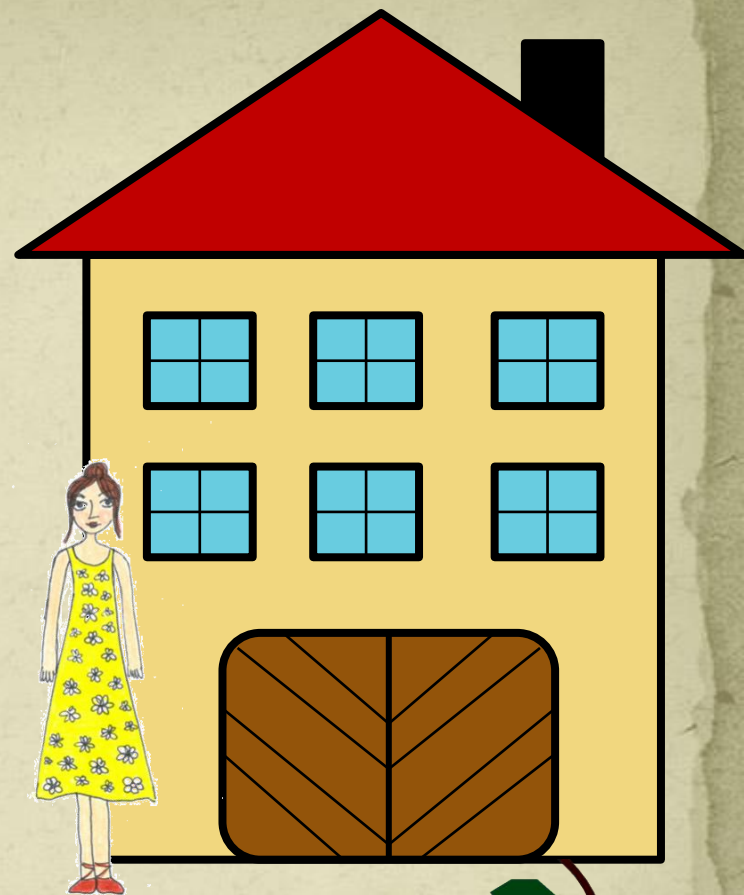

Tatínek se stal po návratu z vězení velice uzavřeným. Odmítal chodit mezi lidi.

Vězení ale nebyl podle tehdejšího režimu dostatečný trest. Poté, co začal pracovat v místním Domově mládeže byl obviněn z toho, že má špatný vliv na mravní vývoj děvčat a musel odejít. **Jediné vhodné místo pro něj bude u zedníků.** Tam jako svačínář zůstal a do důchodu.

1959 – 1967
Jitka pracovala
ve Slapech.

Místo zde získala díky tomu,
že se našli lidé,
které neovlivnil její velice špatný
posudek.

Se svými spolupracovníky získala medaile a diplomy za pěstování česneku, zelí a řepy. Pro ocenění si měli jet do Německa – do Erfurtu.
Večer před odjezdem přišel strážník.

„ TAK JITKA, ZASE TO VYBAL. NIKAM NEJEDEŠ.“

1967

Jitka Schonbachová si právě tohoto roku vzala Karla Lišku, vášnivého hudebníka a později i otce jejich dětí.

„Vzala jsem si holiče a vůbec ne zahradníka. Táta chtěl hrozně zahradníka a já jsem si ve vlaku namluvila pana Lišku ... Náš táta se s tím nemohl smířit, že to nebyl zahradník.“

1968

Rok 1968 nejdříve přinesl naději pro všechny, kteří byli v období padesátých let z politických důvodů nespravedlivě obviněni. Došlo k nebývalému probuzení občanské společnosti, která uvěřila vizi o „socialismu s lidskou tváří“.

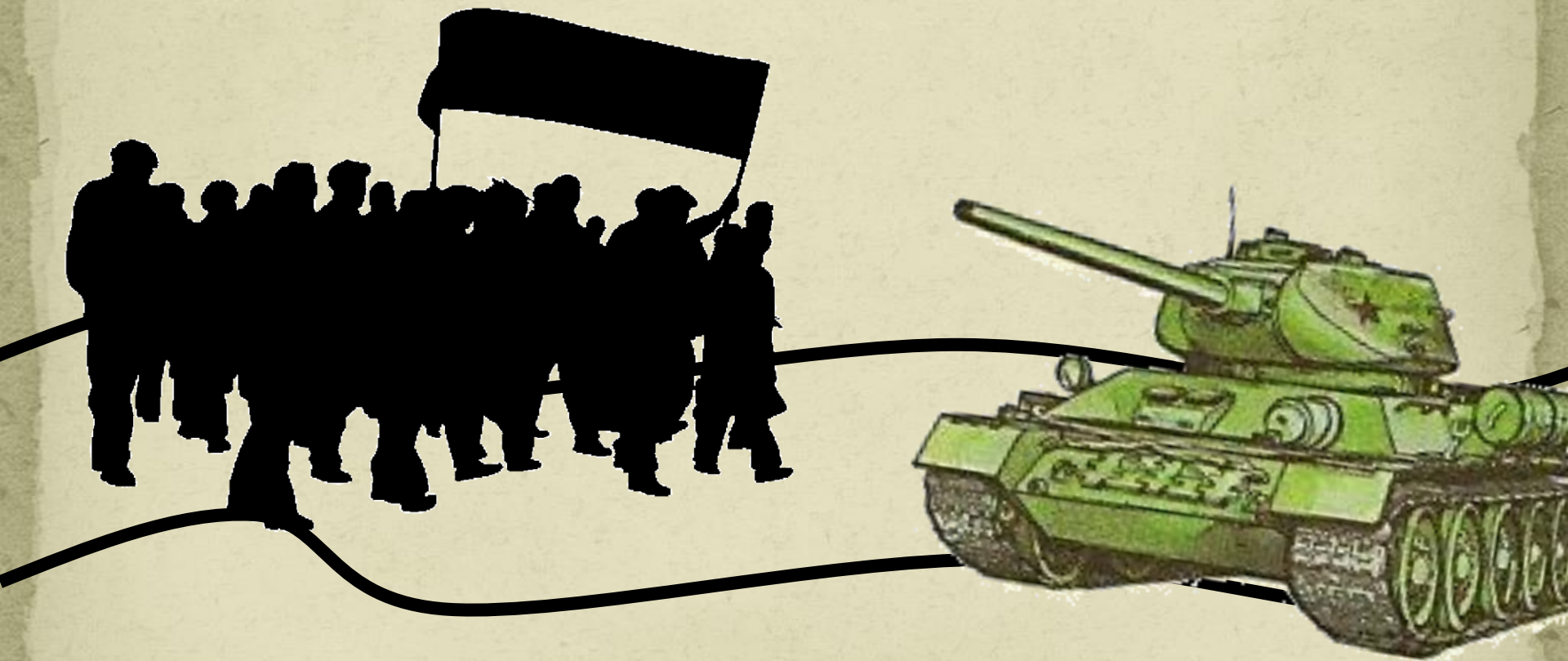
21.srpen 1968 tuto iluzi o možnosti reformy socialismu pohřbil.

Alexander Dubček

1968

Táborem projíždějí sovětské okupační tanky. Jitka byla jejich svědkem stejně jako davy dalších lidí.

1968

Rok po svatbě Jitku opustila milovaná maminka - Františka Schonbachová , a o čtyři a půl měsíce později i tatínek - Ota.

Listopad 1989

Dne 17. listopadu 1989 započala manifestace studentů vysokých škol.

Oficiálně povolená akce přerostla v největší protest proti komunistickému vedení.

**Také Jitka spolu
s ostatními vítala revoluci.
Stála u založení OF
v Nové Cerekvi.**

Jezero Bajkal

**Po revoluci mohla
Jitka svobodně
cestovat.**

Holandsko

Itálie - Benátky

Rakousko - Salzburg

Rakousko - Vídeň

Švýcarsko

V sedmdesáti letech se Jitka také
podívala do italské domoviny své babičky
- do vesnice Cembra.

Nyní

Paní Lišková prožila celou komunistickou éru.

Dnes má Jitka rodinu – dva syny a tři vnoučata.

Bohužel její manžel, vášnivý hudebník, loni v říjnu zemřel.

Důležité ale je, že přes všechno, co Jitka zažila, se nevzdává.

„Aby si vážili dobrých lidu a na špatný se vykašlali. Ale víš, četla jsem kdysi takovou básničku:

Kdo byl dobrý, byl dobrý vždycky. Kdo byl přeběhlík přeběhlíkem zůstal.

Dělej vždycky tak, aby ses mohla podívat klidně každému do očí a i kdybys myla záchod, mej ho tak, abys mohla říct – tu práci jsem dělala já. Tak tím jsem se držela celý život.“

NÁŠ TÝM

David Ampapa – střih

Monika Krebsová – mluvené
slovo

Pavλίna Smazalová – ilustrace

Barbora Lišková – prezentace

Kateřina Vaculová – fotografie

Celý tým moc děkuje za poskytnutí svého příběhu a za úžasnou spolupráci
Jitce Liškové.

Zdroje

Obrázky

- Dav: <http://www.clipartpanda.com/categories/crowd-of-angry-people-clipart>
- Tank: <http://www.modellode.cz/Tezka-technika.html>
- Květiny: <http://depositphotos.com/4211612/stock-illustration-spring-flowers-poppy.html>
- Mapa, běžci: obrázky google
- Soukromé fotoalbum paní Liškové
- Vlastní fotografie a ilustrace

Příběh

- Rozhovor s paní Liškovou ze dne 23.dubna 2015
- postřehy jejího syna